

DIEŤA NIE JE TOVAR

AHOJ! VOLÁM SA BLAŽENA A MOMENTÁLNE SOM SPOKOJNOU PRVÁČKOU NA STREDNEJ ZDRAVOTNÍCKEJ ŠKOLE V POPRADE.

Môj štart do života nebol práve ružový. Narodila som sa v kežmarskej nemocnici ako ôsme dieťa v poradí mojej biologickej mamy, ktorá ma tam nechala pár dní samú. Neskôr sa po mňa vrátila a odniesla si ma domov, do dediny Rakúsy, no bohužiaľ, do neľudských podmienok. Ocitla som sa na pokraji smrti – hlad, zanedbaná starostlivosť. Ako ročné dieťaťko ma sociálne pracovníčky odviezli do detského domova, v ktorom sa hovorilo po maďarsky. Približne po roku ma premiestnili do ďalšieho detského domova, tentokrát k poľským hraniciam. Čo sa odohráva v hlávke takto ťažko skúšaného dieťaťa? Odborní lekári mi diagnostikovali niekoľko chorôb vyplývajúcich z nedostatku lásky. V detskom domove som žila svoj bežný život – veľmi všedný, jednotvárný.

V troch rokoch sa môj stereotypný život zmenil

– navštívila ma pestúnska mama a na mňa sa konečne usmialo šťastie. Náš prvý kontakt bol v záhrade detského domova, kde sme sa všetky deti hrali. Táto úžasná osoba prišla ku mne, posadila si ma na kolená a bolo rozhodnuté.

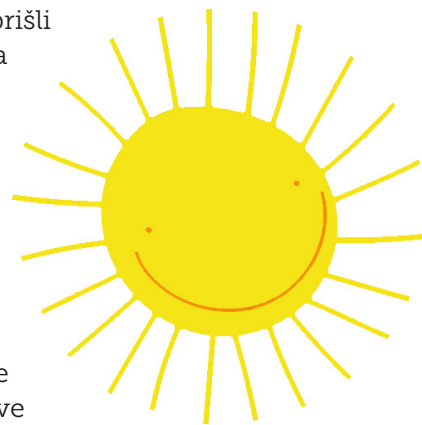
Asi o týždeň si po mňa prišli obaja pestúnski rodičia a ja som pochopila, čo mi stále chýbalo.

Neskôr som sa dozvedela, že ich predstavou bolo osvojiť si nerómske dieťa – blondiáčka s modrými očami. Napriek tomu som im nesmierne vďačná, že si zobrali práve mňa, aj keď nesplňam celkom ich predstavy – som tmavá, mám čierne vlasy a veľké sta uhoľ tmavé oči. Moja, teraz už mamka, stále hovorí, že dieťa nie je tovar, aby sa mohlo vyberať.

A tak som začala nový život, lepší, krajší, plný lásky, porozumenia a objatí, hoci adaptačná fáza bola ťažká pre obe strany. Spočiatku som bola veľmi vystrašená, v noci som plakala a často som bola chorá. Vždy som sa pýtala: „Prečo si ty biela a ja čierna? Prečo ma moja mama nechcela?“ Moja „nová mamka“ mi vždy trpezlivo na všetky moje otázky odpovedala. Vďaka jej láske a trpezlivosti som si začala postupne uvedomovať význam rodiny, mám sa kde vrátiť, cítim, že ma má niekto rád, komusi chýbam a aj niekomu na mne záleží. Od začiatku sa medzi mnou a mamkou vytvorilo veľmi silné puto. Stále hovorí, že ma síce nenosila deväť mesiacov pod srdcom, ale že som sa jej narodila priamo v srdci.

Necítim to tak, že som v náhradnej rodine, beriem ju za svoju vlastnú. Svojich biologických súrodencov nepoznám, získala som však dvoch nových bratov a starých rodičov, ktorí ma prijali s láskou.

Veľmi si vážim na mojej mamke to, že nerobila rozdiely medzi „bielym a čiernym“ dieťaťom. Videla vo mne len nevinné dieťa, ktoré potrebuje pomocnú láskavú ruku, aby sa postavilo na nohy a začalo žiť život, aký si zaslúži každé dieťa. Je to môj vzor, pretože urobila pre mňa veľmi veľa – prebdela veľa nocí, skúsila dni bezradnosti a vždy mi dávala veľa lásky. Naučila ma, že nie je bohatý ten, kto veľa vlastní, ale ten, kto veľa dáva, ten, kto je schopný darovať seba samého.

ABY SA MOHLO VYBERAŤ

BLAŽENA